

Sygn. akt II KK 33/14

POSTANOWIENIE

Dnia 12 marca 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Józef Szewczyk

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 kpk
po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 12 marca 2014 r.,
sprawy **M. P.**
skazanego z art. 280 § 1 k.k. i innych
z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę
od wyroku Sądu Okręgowego w W.
z dnia 17 października 2013 r.,
utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w W.
z dnia 27 maja 2013 r.,

p o s t a n o w i ł:

- I. oddala kasację jako oczywiście bezzasadną;**
- II. zwalnia skazanego M. P. z obowiązku
uiszczania kosztów sądowych postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy wyrokiem z dnia 27 maja 2013 r., uznał M. P. w ramach zarzuconych mu aktem oskarżenia 5 przestępstw:

1. z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 280 § 1 kk,
2. z art. 190 § 1 k.k.,
3. z art. 157 § 1 k.k.,
4. z art. 288 § 1 k.k.,
5. z art. 190 § 1 k.k.

winnym zarzuconych mu czynów z tym, iż w ramach czynów opisanych w pkt 2 i 5 (tj. czynów z art. 190 § 1 k.k.) popełnionych na szkodę D. N. i A. J., winnym jednego czynu z art. 190 § 1 k.k. popełnionego na szkodę tych osób.

Apelację od tego wyroku na korzyść oskarżonego, wniósł obrońca, który zarzucił:

1. obrazę przepisów postępowania, tj. art. 7 k.p.k. i art. 4 k.p.k. polegającą na błędnym przyjęciu, iż oskarżony nie osiągnął celu deklarowanego w sferze werbalnej (tj. zaboru kluczyków) z uwagi na postawę pokrzywdzonego i osób trzecich oraz, że to grupa mieszkańców uniemożliwiła oddalenie się mu z miejsca zdarzenia oraz, iż ataki oskarżonego od momentu ukrycia się pokrzywdzonych M. P. i D. N. w pomieszczeniu ochrony nie były już połączone z formułowanymi werbalnie żądaniem wydania kluczyków od samochodu,
2. obrazę przepisów postępowania, tj. art. 201 k.p.k. oraz art. 410 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k. polegającą na błędnym ustaleniu, że opinia sądowo-lekarska związana z obrażeniami doznany przez D. N. jest pełna, jasna i że należało dać jej wiarę,
3. obrazę przepisów postępowania, tj. art. 16 § 1 i § 2 k.p.k., art. 308 § 2 k.k. i art. 199 k.p.k., polegającą na uznaniu za pełnowartościowy dowód z zeznań świadka Ł. S. w części relacjonującej przebieg zdarzenia przez M. P. mimo nie pouczenia tego drugiego o przysługujących mu uprawnieniach do odmowy składania wyjaśnień,
4. obrazę prawa materialnego, tj. art. 11 § 1 i § 2 k.k. polegającą na błędnym uznaniu gróźb użycia przemocy zakwalifikowanych jako czyn z art. 190 § 1 k.k. na szkodę D. N. oraz spowodowanie u tego pokrzywdzonego skutku opisanego w art. 157 § 1 k.k. jako dwóch odrębnych czynów podlegających oddzielnemu ukaraniu,
5. rażącą niewspółmierność wymierzonej kary łącznej.

Obrońca wniósł o uchylenie zaskarżonego orzeczenia w całości i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Wyrokiem z dnia 17 października 2013 r. Sąd Okręgowy w W. utrzymał zaskarżony wyrok w mocy, uznając apelację za oczywiście bezzasadną.

Kasację od tego wyroku, na korzyść M. P. wniósł jego obrońca, który podniósł zarzuty rażącego naruszenia prawa procesowego i materialnego, mogącego mieć istotny wpływ na treść wyroku, a mianowicie:

1. art. 433 § 2 k.p.k. i 457 § 3 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k. i art. 4 k.p.k. poprzez niewystarczająco wnikliwe rozważenie zarzutu apelacji wykazującego, iż sformułowane przez skazanego w sferze werbalnej żądania wydania kluczyków od samochodu połączone z wypowiedzianymi pod adresem wszystkich pokrzywdzonych groźbami miały miejsce także po tym jak wszyscy pokrzywdzeni schronili się w pomieszczeniu ochrony,
2. art. 433 § 2 k.p.k. i art. 457 § 3 k.k. w zw. z art. 196 § 3 k.p.k., art. 201 k.p.k. oraz art. 410 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k. poprzez niewystarczająco wnikliwe rozważenie zarzutu apelacji wykazującego, iż w sprawie ujawniły się powody osłabiające zaufanie do wiedzy specjalnej biegłego wydającego w sprawie opinię sądowo-lekarską dotyczącą obrażeń doznanych przez D. N.,
3. rażące naruszenie prawa materialnego, tj. art. 11 § 1 i § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i art. 280 § 1 k.k. polegające na błędnym uznaniu, że wypowiedziane w krótkich odstępach czasu groźby użycia przemocy wobec M. G., D. N. i A. J. połączone z żądaniem wydania kluczyków od samochodu przez M. G. oraz jednoczesne spowodowanie u D. N. urazu w postaci ułamania zęba stanowią odrębne czyny, podlegające oddzielnie ukaraniu za odrębne przestępstwa podczas, gdy wszystkie te zachowania stanowią zachowania współukarane z przestępstwem usiłowania rozboju.

W związku z podniesionymi zarzutami, obrońca wniósł o uchylenie zaskarżonego orzeczenia w całości i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu do ponownego rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja jest oczywiście bezzasadna.

Z treści nadzwyczajnego środka zaskarżenia wynika, iż autor kasacji powtarza zarzuty apelacyjne, poprzedzając je sformułowaniem „poprzez niewystarczająco wnikliwe rozważenie zarzutu apelacji”. Ponadto kwestionuje ustalenia faktyczne za pomocą zarzutu rażącej obrazę prawa materialnego, to jest art. 11 § 1 i 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i art. 280 § 1 k.k.

Stosownie do treści art. 536 k.p.k. Sąd Najwyższy rozpoznaje kasację w granicach zaskarżenia i podniesionych zarzutów, a w zakresie szerszym tylko w wypadkach określonych w art. 435, 439 i 455 k.p.k., których nie ujawniono w sprawie.

Zarzuty podniesione w kasacji pod adresem wyroku sądu I instancji podlegają rozważeniu przez sąd kasacyjny tylko w takim zakresie, w jakim jest to nieodzowne dla należytego rozpoznania zarzutów stawianych orzeczeniu sądu odwoławczego, nie jest bowiem funkcją kontroli kasacyjnej ponowne – „dublujące” kontrolę apelacyjną rozpoznawania zarzutów stawianych przez skarżącego orzeczeniu sądu I instancji (por. SN III KKN 148/96, OSNKW 1997, nr 1 – 2, poz. 12).

Jak już wspomniano Sąd Okręgowy utrzymał zaskarżony wyrok w mocy, uznając apelację za oczywiście bezzasadną, a więc nie czynił żadnych własnych ustaleń faktycznych oraz nie zmieniał kwalifikacji prawnej przestępstw przypisanych skazanemu M. P.

W apelacji obrońca sformułował zarzut obrazy prawa materialnego to jest art. 11 § 1 i 2 k.k. w zw. z art. 190 § 1 k.k. i art. 157 § 1 k.k. przez uznanie, że wypowiedziane groźby wobec D. N. oraz jednocześnie spowodowanie u tego pokrzywdzonego skutku opisanego w art. 157 § 1 k.k. stanowią dwa odrębne przestępstwa.

Sąd odwoławczy, oceniając ten zarzut trafnie stwierdził, „że oskarżony dopuścił się w stosunku do tego pokrzywdzonego dwóch zachowań godzących w dwa różne prawem chronione dobra i w tej sytuacji nie można przyjąć że czyny określone w art. 190 § 1 k.k. i art. 157 § 1 k.k. pozostają w zbiegu kumulatywnym i powinny zostać zakwalifikowane jako jeden czyn zabroniony”. Obrońca nie zakwestionował przedstawionej oceny w kasacji. Natomiast podniósł w niej nowy zarzut obrazy prawa materialnego to jest art. 11 § 1 i 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i art. 280 § 1 k.k. Sąd odwoławczy nie zmieniał kwalifikacji prawnej czynów, a więc zarzut ten jest sformułowany bezpośrednio pod adresem wyroku Sądu I instancji, zatem jest niedopuszczalny.

Obowiązkiem sądu odwoławczego było rozpoznanie zarzutów apelacyjnych (art. 433 § 2 k.p.k.) oraz wskazanie dlaczego uznał je za niezasadne. Wbrew

wywodom kasacji Sąd Okręgowy wnikliwie rozważył zarzuty i wnioski apelacji, po czym w sporządzonym zgodnie z art. 457 § 3 k.p.k. uzasadnieniu wyroku wskazał czym się kierował, wydając orzeczenie oraz dlaczego zarzuty i wnioski apelacji uznał za niezasadne. Na str. 6 i 7 uzasadnienia Sąd odwoławczy trafnie wskazał, że nie podziela zarzutu jakoby skazany nie osiągnął celu deklarowanego w sferze werbalnej, gdyż dobrowolnie zaprzestał swoich ataków. Sąd Okręgowy słusznie ocenił też opinię biegłego sądowego, chirurga Z. M. za jasną, pełną i rzetelną odnośnie obrażeń doznanych przez D. N. (por. str. 7 i 8 uzas. SO). Nie ma potrzeby powtarzania w tym miejscu zasadnych wywodów Sądu odwoławczego.

Reasumując, Sąd Najwyższy oddalił kasację jako oczywiście bezzasadną oraz zwolnił skazanego z obowiązku uiszczenia kosztów sądowych postępowania kasacyjnego.